

CHƯƠNG HAI MƯỜI

TÌNH YÊU MÀU NHIỆM ĐEM HẠNH PHÚC VÀ SỰ SỐNG CHO CON NGƯỜI

Lúc mở mắt ra ThúyUyên thấy mình nằm trong chòi lá, trên một cái giường tre. Người mặc áo đen đang quỳ bên cạnh giường, một tay cầm vòng ngọc, một tay ve vuốt bàn tay nàng, gọi khẽ:

— ThúyUyên! 18 năm qua kỷ vật trao hôn của nàng tôi còn giữ, lời hứa hẹn trăm năm tôi không quên. Vì nguy biến của quốc gia mà duyên tình đôi ta lỡ dở, nhưng TrườngSơn này vẫn một lòng chung thủy chờ ngày sum họp với người xưa.

ThúyUyên dương mắt lơ lảo nhìn người yêu...

«Trời ơi, giọng nói này, gương mặt này... nào khác gì «Đoàn lang» hôm qua?»

Nàng không biết mình đang nằm mộng hay sống ngoài đời?

Và con người trước mắt thật sự là NguyễnTrườngSơn hay là ĐoànHoàiNam?

Ai là người thật? Ai là người trong mộng?

Chẳng lẽ mười năm dài dằng dặc phiêu lưu trên đất khách chỉ là giấc mộng?

Chẳng lẽ bắt đầu từ giờ phút này nàng đi vào cõi mộng?

Đầu óc nàng muốn nổ tung vì không làm sao nhận định được giữa mộng với đời!

Tiếng nói êm êm và ấm cúng của chàng lại vang lên:

— ThúyUyên! Nàng còn nhận ra tôi không? Nàng còn yêu tôi nữa không?

ThúyUyên bật khóc!

Hình hài này lúc nào cũng hiện diện trước mắt nàng ... quên sao được? Con tim nàng lúc nào cũng rộn ràng bên chàng... hết yêu sao được?

Chỉ có cái tên đã làm xáo trộn tâm tư nàng, đã làm nàng khổ!

«Tại sao một người lại mang hai tên khác nhau? Hai vai trò khác nhau? Hai dân tộc khác nhau?»

Nước mắt nàng tuôn như suối! Hai tay ôm đầu rên rỉ...

Trường

Sơn thấy nàng khóc, bấn loạn chụp tay nàng nài nỉ:

— ThúyUyên, tôi yêu nàng! Nếu nàng còn yêu tôi, xin hãy quên dĩ vãng. Chúng ta còn cả tương lai sáng lạng đang chờ... Quân thù sẽ bị đuổi khỏi biên cương. Ngày toàn dân ca khúc khải hoàn không xa nữa. Rồi đây chúng ta sẽ được sống trên quê hương thanh bình.

ThúyUyên vụt ngồi bật dậy, sực sùi hỏi:

— Chàng thật là người yêu năm xưa đã cùng thiếp hứa hẹn trăm năm? Chàng không là người trong mộng?

Trường Sơn mỉm cười trao chiếc vòng ngọc cho nàng. Chiếc vòng ngọc mà chàng luôn luôn giữ trong giầy thắt lưng.

Thúy Uyên nhìn kỹ... thấy đúng là vòng ngọc của mình, liền rút cây trâm trên đầu đưa ra, vừa khóc vừa nói:

— Còn đây là kỷ vật của chàng.

Đến bây giờ Thúy Uyên mới nhận ra điều khác biệt giữa chàng với «Đoàn lang»... Chính là bàn tay chai cứng của con nhà võ suốt ngày làm bạn với gươm đao!

Nàng cũng kịp nhận ra màu da xạm nắng giang hồ trên gương mặt tuấn nhã của chàng, cùng với mái tóc nhuộm phong sương!

Đến bây giờ Thúy Uyên mới biết chàng với «Đoàn lang» không là một!

Nàng có hai người tình trong hai khoảng đời khác nhau, mà có lẽ cho đến chết vẫn không hiểu khoảng đời nào là thật? Khoảng đời nào là mộng?

Nàng sẽ gọi cái tên:

— Trường Sơn!

Nàng gọi cái tên này, song trước mắt lại nhìn thấy nụ cười dịu dàng và khả ái của Đoàn lang! Tim nàng rung động dạt dào... Nàng ngả vào vòng tay người yêu, mi khép lại, tình ngút ngàn dâng cao...

* *

— Thừa lệnh bà. Đại-quan đã bỏ mình ở TuyĐộng¹ hồi khuya này. Trước khi lìa đời Ngài có giao cho tôi vật này để trao lại cho lệnh bà và căn dặn lệnh bà nên rời nội thành trở về quê quán, kéo bị liên lụy.

HuỳnhNhu đứng bất động bên khung cửa sổ tư phòng nàng. Hai ba tỳ nữ khoanh tay đứng hầu một bên.

Trước mắt nàng là LưuViên, tên hầu cận của TrầnHiệp vừa chạy theo đám tàn quân từ TuyĐộng trở về.

Món vật mà TrầnHiệp bảo hẩn mang về, là cái «Bảo quốc huy chương» bằng vàng, do Minh ThànhTổ ban cho TrầnHiệp hồi 23 năm về trước, sau khi ông ta lên ngôi.

TrầnHiệp là một trong số các quan có công giúp Thành Tổ việc thoán ngôi của cháu là HuệĐế, nên được ân thưởng.

Món bảo vật ấy lúc nào TrầnHiệp cũng đeo trong mình. Giờ đây trước khi chết lão muốn trao lại cho «ái thiếp» của lão, nên trần trời tên cận vệ mang về.

HuỳnhNhu đón nhận tin TrầnHiệp tử trận và miếng huy chương của lão bằng sắc mặt hết sức lạ lùng, vừa như đau khổ tột cùng không thể tỏ ra lời, vừa như vui thích vô biên vì nguyện ước đạt thành.

LưuViên thấy nàng đứng im như pho tượng, hẩn không dám nói thêm lời nào nữa.

Một lúc sau HuỳnhNhu mới lên tiếng bằng một giọng nhẹ như hơi gió:

¹ Trận TuyĐộng xảy ra vào tháng 10 năm Bính Ngọ 1426. TrầnHiệp và Lý Lượng chết tại chỗ, quân Minh tử vong khoảng 5 vạn, bị bắt khoảng một vạn. Quân ta thu được rất nhiều chiến lợi phẩm. Đây là một trận đánh quan trọng nhất của Bình-Định-Vương, 10 phần kể như đã nắm được 7, 8 phần trong công cuộc chống xâm lăng.

— Người hãy kể cho ta rõ trận chiến thế nào?

— Quân ta hoàn toàn bại trận ở Tuy Động! Đại-quan và nội quan Lý Lượng tử thương. Binh sĩ kẻ tử trận, kẻ chết đuối dưới sông, chết vô số kể. Ngoài ra có một số bị bắt làm tù binh. Địch thu rất nhiều chiến lợi phẩm. Thật chưa có lần nào quân ta bị thảm bại như lần này!

Huỳnh Như nhếch môi:

— Còn các tướng lãnh khác thì sao?

— Các vị tướng Vương Thông, Mã Kỳ và Phương Chính đang trên đường bôn đào về đây để giữ thành. Cũng vì trên một vài nẻo đường dẫn về Đông Quan có quân An Nam phục kích, nên các tướng ấy chưa về đến nơi. Tôi may mắn thoát khỏi vòng vây, vì địch chú tâm bắt các tướng lãnh, chớ không bắt giết cấp dưới.

Huỳnh Như bồng ngược mặt lên:

— Thế còn quan Khâm-sai họ Đoàn?

— Ngài đã bị giặc bắt!

Lưu Viên nói đến đây đôi mắt ứa lệ, ghen một lúc mới tiếp:

— Ngài không biết võ nghệ, không xử dụng gươm đao, mà cũng theo ra chiến trường! Thật là một nhân vật phi thường và can đảm! Không có Ngài sợ rồi đây quân ta không phương gì chống trả nổi quân An Nam trong những ngày sắp tới.

Nét mặt Huỳnh Như vẫn lạnh lùng:

— Thôi được! Ta cảm ơn người đã báo cho ta rõ mọi điều.

LưuViên ấ ứng nói:

— Đại-quan có dặn... lệnh bà rời nội thành...

HuỳnhNhu sẽ nhếch môi làm nụ cười:

— Người yên lòng! Để rồi ta sẽ liệu tính cho ta. Thôi người hãy về chỗ ngồi nghỉ.

LưuViên rút lui sau câu nói của nàng. HuỳnhNhu quay sang đám nô tỳ, bảo:

— Các người là gái AnNam bị giặc bắt vào đây, nhân lúc bọn tướng Minh chưa về tới nên gấp trốn đi.

Các cô gái nghe nàng nói vô cùng mừng rỡ. Một cô rung rung nước mắt, hỏi:

— Còn lệnh bà?

— Các người hãy rời nội thành ngay đi, rồi ta cũng sẽ đi...

Một cô khác nói:

— Chỉ sợ bọn vệ binh nơi cửa ngõ môn không cho chúng em ra ngoài, vì giờ này đã tối rồi.

— Các người cứ nói ta sai các người ra ngoài có việc. Nên đi làm hai toán và chớ đi một lượt.

Các cô gái gật đầu và mếu máo nói:

— Chúng em không quên ân đức của lệnh bà.

Nói xong cả bọn sụp xuống lạy.

HuỳnhNhu khoác tay bảo đứng lên, nói:

— Hãy đi nhanh lên, chớ trì hoãn! Nhớ báo cho các chị em khác biết, bảo họ cũng trốn đi. À, bảo bà bếp Lâm thị rời nội thành tức khắc theo lệnh của ta.

— Thưa vâng.

Bọn tỳ nữ đi khuất cả rồi HuynhNhu vẫn đứng im lìm một chỗ, không cử động, không nhúc nhích, từ giờ nọ sang giờ kia... y như con người bằng gỗ!

Đêm ấy đúng vào đêm 14 tháng 10 năm Bính Ngọ (1426) trời vẫn vũ mưa, mây đen che lấp ánh trăng, sấm sét gầm gừ dữ tợn, gió lộng vù vù, đập vào các cửa sổ nghe rầm rập.

HuynhNhu bước tới khép các cửa sổ, rồi quay vào đứng trước bàn thờ trong phòng. Đó chỉ là một kệ thờ nhỏ có một lư hương với ngọn đèn dầu leo lét.

Nàng đốt nhang đứng trước bàn thờ, lâm râm khấn:

— Thưa cha, quốc thù con đã trả, bốn phận công dân con đã làm tròn. Chiến trận vừa qua Bình-Định-Vương đại thắng, công cuộc thống nhất giang sơn sắp sửa hoàn thành. Dù con có ở lại chặng nữa năm cũng không giúp ích được gì! Vậy nén hương này là nén hương cuối cùng, xin phép cha cho con được giải thoát đời mình.

Nàng khấn xong ghim mấy cọng nhang vào lư hương, rồi sụp trước bàn thờ lạy ba lạy, lúc đứng lên đôi mắt nhòa lệ, bước thối thểu đến ngồi nơi giường.

Trên giường có để một mảnh lụa trắng, mảnh lụa mà nàng hay dùng trong các vũ khúc. Bữa nay mảnh lụa đó sẽ giải quyết đời nàng.

Nàng cầm mảnh lụa trong tay, anh mắt ngời xa xăm, vành môi điểm nụ cười tuyệt đẹp:

«— Trường Giang anh ơi! Mười mấy năm nay em chờ đợi giây phút này đây để tái ngộ cùng anh nơi miền âm cảnh xa xôi đó... Xin anh hãy đón em để từ đây đôi ta mãi mãi bên nhau».

Nàng dứt lời vòng giây lụa vào cổ, hai tay xiết mạnh...

Tám thân kiều mị của nàng ngã sóng soài dưới nền nhà. Đúng vào lúc bên ngoài mưa tuôn xối xả...

Tiếng gió rít từng cơn, cùng với tiếng mưa trút xuống ồ ạt, làm thành một âm thanh vừa ghê rợn vừa náo nùng.

Bất thành linh cánh cửa phòng bị mở tung ra... Một người từ bên ngoài lao vào cùng lúc với tia chớp loé lên, làm tắt phụt ngọn đèn dầu lờ mờ trên bàn thờ, khiến gian phòng đen đặc một màu.

Cũng may, người vừa phóng vào đã trông thấy cái thân của Huỳnh Như nằm đó, nên nhào tới đúng vị trí ôm nàng vào lòng.

Giây lụa oan nghiệt được tháo bỏ ra. Huỳnh Như thở hắt một tiếng, song vẫn trong tình trạng mê man.

Người kia bỗng nàng chạy nhanh ra ngoài.

Tòa nhà đắm chìm trong đêm tối, vì các ngọn đèn lồng dọc theo dãy hành lang đều tắt phụt.

Nhưng người kia dường như thông thuộc đường đi nước bước, ôm Huỳnh Như chạy phăng phăng xuống lầu, rồi vòng ra ngõ sau của tòa nhà. Nơi đó có cỗ xe ngựa đã chờ sẵn. Chính là cỗ xe của Thúy Uyên độ nào.

Người kia vừa ôm HuỳnhNhur phóng lên xe. Người đánh xe tức thì ra roi điều khiển đôi tuấn mã phi vùn vụt dưới trời mưa bão.

Trong lúc ấy nơi cửa ngõ môn, quân AnNam cùng với vệ binh Minh trấn nơi cửa đang giao chiến... Một bên quyết tấn công đoạt thành. Một bên cố cầm cự giữ thành. Hai bên giao tranh vô cùng ác liệt, giữa lúc cỗ xe mang HuỳnhNhur vút qua.

Đọc theo lối đi... thấy người nằm lớp lớp... Máu đỏ loang trong nước mưa chưa kịp rút, biến cửa ngõ môn thành một vùng biển máu!

Cỗ xe rời nội thành đôi ngựa càng phi nhanh, phút chốc bỏ xa thành ĐôngQuan huyết lệ...

Đến khoảng giữa đêm, mưa đã bắt đầu thưa hạt, mây đen cũng kéo đi, màn trời đã lấp ló bóng nguyệt ...

Bấy giờ cỗ xe dừng trước sân một khách điếm nhỏ ven bờ sông Đà, bên kia làng TưVũ.

Bị nước mưa dội lên mặt, HuỳnhNhur chập chờn nửa tỉnh nửa mê và có cảm tưởng như mình đang nằm trên tay một người đi dưới trời mưa. Cuối cùng người ấy mang nàng vào nhà, đặt lên giường, cởi bỏ lớp xiêm y ướt sũng của nàng, rồi kéo chăn đắp cho nàng.

Hơi ấm của chăn giúp Huỳnh Như tỉnh hẳn, mở mắt ra...

Một người ngồi nơi ghé bên cạnh giường, đang nhìn nàng chăm chăm bằng đôi mắt xót xa thương cảm...

HuỳnhNhur vừa trông thấy người ấy, bỗng thất thanh kêu lên:

— Đoàn...

Người ấy lắc đầu, đưa tay bụm nhẹ miệng nàng, nói giọng thật êm:

— HuỳnhNhu em! Tới bây giờ em vẫn chưa nhận ra anh sao? ĐoànHoàiNam đã chết rồi! Hiện tại người trước mắt em là NguyễnTrườngGiang của 19 năm về trước.

HuỳnhNhu nắc lên một tiếng, ghen ngào:

— TrườngGiang anh! Đây là âm cảnh phải không anh? Chúng mình vĩnh viễn bên nhau trong thế giới này phải không anh?

— Không! Chúng ta còn sống! Em còn trên dương thế bên cạnh anh đây.

— Em chưa chết? Anh thật sự chính là...

Chàng cúi sát mặt nàng, thì thầm:

— Phải! Anh chính thật là TrườngGiang của em. Em cảm thấy trong người thế nào?

HuỳnhNhu mếu máo:

— Thì ra em còn sống! Và lần này đây cũng chính anh là người tái tạo mạng sống cho em! Nhưng ngày nay em không còn gì nữa anh ơi! Lỡ dở cả rồi!

Chàng với tay lấy bình trà trên chiếc bàn con cạnh đó, rót ra một chén, trao cho nàng, nhỏ nhẹ bảo:

— Uống chén trà này đi em! Đừng khóc nữa! Hãy vui trong buổi tương phùng của chúng mình.

Nàng vâng lời chàng ngồi dậy bưng chén nước, chặn trên mình nàng rót xuống mới hay xiêm y không còn, tay lynch quýnh níu chặn che thân.

TrườngGiang biết nàng hổ thẹn, vội vàng giải thích:

— Anh xin lỗi đã cởi lớp xiêm y của em trong lúc em bất tỉnh, vì em không thể mặc ước như thế lâu hơn nữa. Anh chỉ làm bốn phận của một lương...

HuỳnhNhu bật khóc, ngắt lời chàng:

— Em hiểu! Sự thật em đâu còn là gái trinh trắng mà kiêu kỳ với anh? HuỳnhNhu hôm nay không xứng đáng để anh nhìn mặt!

Chàng mỉm cười, giúp nàng uống xong chén trà, rồi ngồi một bên ngọt ngào bảo:

— Trên thế gian này nếu còn một người đàn bà xứng đáng để anh yêu... Người đó là em!

HuỳnhNhu toan mở miệng nói. Chàng bụm miệng nàng, mắt nhìn mắt nàng đắm đuối:

— Bằng với đôi mắt nghệ sĩ của anh, em là người đàn bà đẹp nhất thế gian! Bằng với tấm lòng ái quốc của anh, em là một nữ nhi trung liệt đáng cho anh tôn thờ trọng vọng!

Nghe chàng nói thế, HuỳnhNhu khóc sụt sùi, lệ ước đầm tay chàng... Chàng lau nước mắt cho nàng, nhỏ nhẹ:

— Đừng khóc nữa em! Nước mắt em làm náo lòng anh! Anh yêu em, anh đau lòng khi thấy em khóc.

HuỳnhNhu vẫn không ngăn được lệ, nghẹn ngào nói:

— Nhưng nay em đã là đàn bà... Thân em không còn trong trắng nữa! Một người đàn bà đã 34 tuổi, đâu khác gì hoa chiều tàn tạ. Anh có tiếc rẻ nhất về cũng chẳng giữ được bao lâu!

Chàng cười, âu yếm bảo:

— Em là người chớ nào phải là hoa? Người có cuộc sống lâu dài. Nhan sắc của em đang ở vào thời kỳ tuyệt đỉnh, chớ không tàn tạ như em nghĩ. Huống chi anh không là thằng đàn ông ham mê sắc dục, thì dù em có thể nào tình yêu của anh đối với em vẫn không thay đổi, nếu không muốn nói sâu đậm hơn thêm.

Giọng chàng vụt trở nên thảm thiết:

— Mười mấy năm dài đôi diện với em mà không dám nhìn, kề cận bên em mà phải tưởng như xa xôi cách biệt. Nỗi khổ lòng của kẻ làm trai không giữ được người tình, để rơi vào tay giặc, đau đớn uất hận đến mực nào?

«Nhưng cũng vì đại sự quốc gia, mà anh gắng nhận chịu những khổ đau triền miên ấy... Cũng vì muốn rửa cái nhục vong quốc, mà anh phải đóng cho tròn vai trò tên quan Tàu để che mắt quân thù.

«Đề rồi đêm đêm thao thức canh trường... nhớ thương em con tim anh quặn quại rên siết. Mỗi khi mừng tượng em trong vòng tay giặc, đầu óc anh muốn nổ tung! Anh điên cuồng muốn thét gào cho long trời lở đất, cho vũ trụ tiêu tan mới vui được nỗi hận trong lòng.

Chàng nói trong uất hận, ánh mắt đỏ ngầu.

Huỳnh Như úp mặt trong tay chàng, sụt sùi:

— Vậy mà bấy lâu nay em cứ oán thù anh! Em cứ ngỡ... anh thật sự là Đoàn Hoài Nam! Em đã...

Nàng nói đến đó bật khóc to lên.

Trường Giang rời ghế đến ngồi bên giường, ôm đầu nàng vào lòng, vỗ về:

— Nín đi em! Anh đã biết tất cả... Anh khâm phục hành động của em và gia tâu của anh. Phải! ThúyUyên là gia tâu của anh! Con gái của DươngSĩKỳ chính là gia tâu của anh! Thật là trớ trêu!

«Anh vì oán hận TrươngPhụ bắt đàn bà con gái An Nam, nên tức giận thu đám con quan Tàu về nhà cho làm nô tỳ. Cưới con gái DươngSĩKỳ để hành hạ cho bỏ ghét, nào ngờ khi giáp mặt mới nhận ra nàng là vị hôn thê của gia-huynh!

«Trước cảnh ngộ éo le đó anh không biết tính sao? Đành phải đóng vai trò một người chồng lạnh lùng để chờ ngày gặp lại gia-huynh mà trao trả người tình.

Bấy giờ HuỳnhNhu mới hiểu vì sao chàng cưới ThúyUyên mà không cho nàng ấy làm vợ. Ân tình này cho đến chết ThúyUyên cũng không hiểu, mà nàng cũng không ngờ!

Nhớ lại thời gian ở TrungQuốc... Chung quanh chàng biết bao nhiêu thê thiếp mà chàng không ngó ngang tới, chỉ một dạ thủy chung yêu mình đã là vợ TrầnHiệp!

Trời ơi! Một người tình như chàng thiết tưởng trên thế gian này không có kẻ thứ hai!

HuỳnhNhu thương quá lại cảm thấy xấu hổ, không xứng đáng với tấm chung tình của chàng, ngẩng mắt lên nói:

— Em bị giặc bắt, đáng lý ra phải tử tiết để giữ vẹn tiết trinh cho anh. Nhưng em đã không làm thế, vì em nghe tin anh đã chết, em không thiết sống nữa, nên quyết hy sinh thân xác cho công cuộc cứu quốc.

Nàng kể lại nỗi đoạn trường từ khi chia tay với chàng ở TràngAn... Đến khi tự nguyện lên thuyền của TrươngPhụ với mục đích gì... Năm đầu TrầnHiệp buộc đưa về quê để hoạt động thế nào...

Trường Giang gật đầu:

— Anh đã đoán biết tất cả quãng đời của em. Lỗi này là lỗi của anh ra đi mà không đưa em theo. Cũng vì tình hình nước nhà lúc ấy hết sức khẩn trương, nên anh và gia huynh anh không có can đảm tỏ bày với song thân việc hứa hẹn nhân duyên.

Chàng thuật lại vụ Trường Sơn vì lo lắng việc chàng biệt tích sau khi rời cung Hồ mà đau nặng, lại thêm tương tư vị ân nhân Thúy Uyên trong lúc thương thế trầm trọng. Chàng phải đóng vai trò gia huynh hứa hẹn hôn nhân thay cho anh trong hoàn cảnh nào...

Nhất nhất chàng kể cho nàng nghe, rồi nói:

— Cây trâm vàng em trao cho anh, anh đã trao cho Thúy Uyên làm món vật hứa hôn của gia-huynh. Gia-tâu cũng không hay biết gia-huynh anh có một người em song sinh hình hài như tạc, mà cũng không hay biết vụ trao người giữa hai anh em của anh.

Chàng chợt ngưng nói, đưa mắt nhìn sâu vào mắt nàng, hỏi:

— Chắc em cũng nhận ra cây trâm của em trên tóc Thúy Uyên? Và chắc em oán trách anh vụ này?

Huỳnh Như nhớ lúc mình ghen tuông với Thúy Uyên khi nhận ra cây trâm của mình trên tóc bạn. Lúc ấy nàng muốn ăn thua với bạn vì ngỡ là tình địch. Giờ nghĩ lại nàng quá xấu hổ, gằm mặt xuống giường, hỏi nhỏ:

— Anh đã gặp gia-huynh? Và chị Thúy Uyên đã hội ngộ với anh ấy, chứ không phải vô cớ bỏ đi về Bắc Kinh?

— Đúng vậy! Anh đã trao trả ThúyUyên cho gia-huynh anh ngày anh em anh gặp nhau. Hiện nay hai người đã thành hôn trong chiến khu. Vì NguyễnTrãi, anh của ThúyUyên, không muốn em gái mình chờ đợi thêm nữa.

Chàng cười cười nói:

— Đáng lý ra anh chưa gặp được gia-huynh sớm như vậy! Nhờ gia-tẩu ThúyUyên mà có cuộc tương phùng hi hữu đó.

Chàng kể cho nàng nghe về bức thư của ThúyUyên cầu cứu Bình-Định-Vương cho người lấy đầu quan Khâm-sai ĐoànHoàiNam, nên TrườngSơn mới lãnh mạng ra đi diệt địch.

HuỳnhNhu nghe qua kinh tâm động phách, ôm chàng khóc ngất.

Chàng vuốt nhẹ mái tóc nàng, rồi ngẩng mặt nàng lên cười, bảo:

— May mà anh không chết vì người yêu và gia-tẩu. Chứ không lúc hôn lìa khỏi xác, chắc anh uất hận hai nàng lắm và quyết bắt tội chó không tha.

Mắt chàng vụt ngời ngời hãnh diện:

— Ngày anh về nước móc nối ngay với Bình-Định-Vương, chẳng dè ThúyUyên và em cũng làm việc đó. Em và gia-tẩu thật không hổ thẹn là con cháu của hai bà Trưng-Triệu!

Đêm đã khuya lắm rồi. Mưa bên ngoài đã tạnh hạt từ lâu. Trăng 14 chiếu qua khung cửa sổ, rọi vào chỗ hai người ngồi ánh hào quang kỳ ảo, như đêm trăng thề nguyện năm xưa khiến cho đôi lòng cùng dạt dào xúc động...

TrườngGiang vụt chỉ trăng nói:

— Khi xưa đôi ta đã chỉ trăng thề nguyên hứa hẹn trăm năm. Ngày nay anh cũng mượn vầng trăng đó chứng dám cho cuộc hôn nhân của chúng mình.

«HuỳnhNhu em! Cha mẹ anh đã chết, em cũng mồ côi như anh. Vậy hôn lễ của chúng mình chỉ có đất trời và trăng kia làm chứng. Anh thề, từ giờ phút này coi em là người vợ yêu quý nhất của anh. Em bằng lòng kết hôn với anh ngay đêm nay?»

HuỳnhNhu nói qua màn lệ:

— Em đã là vợ một tên quan Tàu, tâm thân em đã nhơ nhớp, làm sao dám nhận làm vợ anh?

TrườngGiang nghiêm giọng bảo:

— Chữ trinh của đàn bà tùy hoàn cảnh mà luận xét. Huống chi tiết trinh em đem hiến cho công cuộc cứu quốc là một hành động hy sinh cao quý nhất đời. Chưa có người con gái nào đáng trọng hơn em và trước mắt anh, em là người con gái toàn vẹn hơn hết.

HuỳnhNhu lại nói:

— Anh cao thượng quá nên mới suy xét như thế, chớ người đời nào có bụng dạ quân tử như anh? Rồi đây dư luận quanh anh sẽ làm anh khổ và ngày kia anh sẽ ân hận vì cưới một người đàn bà thừa thãi như em.

TrườngGiang cương quyết nói:

— Trong đời anh, việc anh làm anh suy nghĩ chính chắn và không bao giờ ân hận về sau. Anh hãnh diện vì có người vợ như em. Còn dư luận nghĩ sao mặc họ! Anh không cần biết tới dư luận! Và lại anh đã chọn sẵn cuộc đời ần dật. Bắt

đầu từ giờ phút này xã hội của anh chỉ còn đôi đũa chúng mình, hoặc nếu có thêm nữa thì chỉ thêm một vài người dân mộc mạc ở miền hoang dã MườngLai.

— Vì em mà anh bỏ đường công danh, xa lánh chốn phồn hoa đô hội!

TrườngGiang lắc đầu:

— HuỳnhNhu em ơi! Một điều mà em cũng nên biết: «Anh là kẻ chán mùi phú quý, chán bã vinh hoa. Nếu anh tham muốn địa vị quyền uy và cuộc sống vàng son vinh hiển, thì anh đã không bỏ quốc ngoại mà trở về đây».

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng nói tiếp:

— Chẳng thà anh sống trong mái tranh nghèo với dân làng mộc mạc, mà vui thú hơn cửa rộng nhà cao chạy đua với vật chất, bên cạnh những kẻ chỉ biết đâm chém thù nghịch vì danh lợi. Hơn nữa danh lợi ở xứ người dù vàng son vẫn là tam bọt. Con chim có ổ, con người có tổ. Quê hương mình nghèo, nhưng sống trên quê hương vẫn ấm áp tình người, hơn là sống nơi lầu son gác tía mà tâm hồn trống trải bơ vơ.

— Tài trí siêu việt của anh rất cần cho công cuộc gầy dựng đất nước của Bình-Định-Vương.

TrườngGiang cười mỉm:

— Em sợ Bình-Định-Vương không có người trợ tá giúp đỡ chẳng?

Hỏi mà không chờ HuỳnhNhu đáp lời, chàng cười cười tiếp:

— Buổi sơ thời khi Ngài chưa thành công thì quả thật không có người muốn giúp, mà có khi họ còn phá đám! Chớ như nay giang san đã thu phục gần xong, Ngài không cần gọi,

cũng có lắm người võ ngực xưng danh mình là kẻ tài cao trí rộng, ái quốc ái dân nhất nước! Anh chỉ sợ rồi đây triều đình không còn ghé đũa chia chác cho họ ngồi đó thôi!

Chàng bồng thờ dài nói:

— Anh rất ngán nhìn những bộ mặt xu thời đua nịnh và cái trò bỉ ổi đấm đá tranh giành của người đời, nên đã liệu bề lánh nẻo công danh. Gian nhà của cha khi xưa ở MùongLai anh đã cho thợ sửa chữa để sống quãng đời còn lại với nghề dạy học, thầy thuốc... như thuở nào anh lạc tới đảo HảiNam. Cuộc đời an nhàn làm bạn với cỏ cây hoa lá và người dân mộc mạc, anh thích thú hơn chốn phồn hoa đô hội.

Chàng vụt nhìn xoáy vào mắt nàng, hỏi:

— Em thích có một ông chồng thầy đồ, sống thanh đạm bên lũy tre làng, bên giòng sông con không em?

HuỳnhNhu nhủi vào ngực chàng, thỏ thẻ nói:

— Đây là cuộc sống của em với cha thuở xưa! Còn hạnh phúc nào bằng được cùng anh sống lại quãng đời ấy?

Nghe nàng nói, chàng mừng rỡ đứng lên đi tới bàn rót chén trà nguội lạnh mang tới, trân trọng nói:

— Chén trà này thay cho chén rượu hợp cần của hôn lễ chúng mình. Em hãy cùng anh uống cạn chén trà này.

Chàng kề vào miệng nàng cho nàng uống phân nửa, còn mình uống phân nửa.

Nửa chén trà nhạt mà chàng có cảm giác như vừa nốc vào một bầu rượu mạnh, toàn thân rạo rục, men tình ngất ngưỡng say...

Chàng lão đảo giật tấm chắn trên người nàng, sẽ nói:

— Cho anh được ngắm tấm thân tuyệt mỹ của em, tấm thân mà 19 năm anh si mê tưởng nhớ.

Nàng hồ thẹn khép mắt nằm im như pho tượng... Chàng ngây người nhìn pho tượng bằng đôi mắt say sưa của người nghệ sĩ... miệng lẩm bẩm:

— Tuyệt! Chỉ có bàn tay siêu việt của Hóa công mới hình thành được một bức tượng tuyệt mỹ như thế.

Thật vậy! Thân thể của người con gái đã làm đàn bà các đường cong mới nảy nở đúng mức, làn da thớ thịt mới căng căng nhựa sống!

Mười năm làm vợ Trần Hiệp tuy tâm tư nàng có đón đau khổ hận. Nhưng cũng nhờ làm đàn bà mà nhan sắc nàng không bị tàn phai.

Ở vào tuổi 34 mà trông nàng không khác gì thiếu nữ đang xuân. Khác hẳn với những cô con gái già, bước vào tuổi ấy thì không khác gì khóm hoa không có người chăm nom săn sóc, héo hon cằn cõi.

Bất thần Huỳnh Như cảm nghe các luồng máu trong người như ứ đọng lại. Từng thớ thịt run rẩy vì sự ve vuốt của một bàn tay...

Lần đầu tiên trong đời nàng có cảm giác đê mê kỳ thú, mà không hiểu vì do bàn tay của một họa sĩ thần kỳ mới tạo được cảm giác tuyệt diệu như thế? Hay bởi tình yêu đã làm nàng cảm xúc như thế?

Tình yêu quả thật kỳ diệu và đầy bí ẩn!

Bây giờ nàng mới hiểu: «hai con tim phải cùng hòa một nhịp mới gây được giây phút tuyệt vời cho nhau».

Mười năm làm đàn bà, đêm nay HuỳnhNhu mới biết thế nào là hạnh phúc của một lần ân ái! Mỗi cử động của chàng như đưa hồn xác nàng lên đỉnh trời ngất ngây.

Nàng sung sướng rên khẽ bên tai chàng. Chàng say sưa lặn ngụp trên thân thể nàng... Đôi hồn xác chìm vào bể ái bất tận mê man...

Giây phút ái ân tuy ngắn ngủi, mà tuyệt diệu. Và hạnh phúc của đôi vợ chồng muốn lâu bền cần phải có giây phút ngắn ngủi mà tuyệt diệu ấy.

Cuộc hôn nhân không tình yêu thì người vợ không khác gì cô gái bán thân, mà người chồng là khách làng chơi!

Nhớ lại mười năm dài làm vợ TrầnHiệp, HuỳnhNhu bật khóc! Hai hàng lệ đổ dài trên gương mặt mỹ miều...

Chàng nghiêng bờ môi uống nước mắt cho nàng, sẽ hỏi:

— Vì sao em khóc? Nếu anh thô lỗ làm em đau, tha tội cho anh!

Nàng lắc đầu giải thích:

— Em khóc vì nhớ lại khoảng đời ghê sợ mười năm làm vợ kẻ thù, mà cũng khóc vì được hưởng giây phút tuyệt vời làm vợ anh đêm nay.

Chàng hôn nhẹ trên mắt trên môi nàng, bảo nhỏ:

— Đôi mắt xinh đẹp này từ nay cấm khóc. Cái miệng quyến rũ này từ đây phải luôn luôn nở hoa! Quên dĩ vãng đi em cho hạnh phúc chúng mình trọn vẹn!

Chàng nằm xuống gối đầu nàng trên tay mình, thiếp trong giấc mơ nồng nàn...

HuỳnhNhur nằm im một bên, mắt nhắm lại thật lâu vẫn không sao ngủ được. Nàng thao thức nhớ khoảng đời cũ...

Từ đêm trăng huyền diệu hứa hẹn duyên tình với chàng trai phong nhã... Đến tám năm héo hon khóc thương người yêu đã chết và cuối cùng mười năm đem thân xác làm vợ kẻ thù để rửa quốc thù...

Khoảng đời đã qua đón đau và dài dằng dặc!

Cũng vì tai biến của quốc gia mà duyên tình cả hai lỡ dở. Cũng vì quân cướp nước tham tàn mà chàng và nàng đã mất đi 19 năm hạnh phúc!

Cả hai không có khoảng đời tuổi trẻ! Cả hai không được hưởng thời gian yêu đương hoa mộng của tuổi xuân. Nửa đời đã qua chìm trong cái hận vong quốc!

Nhớ lại những năm sinh sống ở NamKinh và Bắc Kinh... Bao nhiêu gái trẻ đẹp si mê thương tưởng, mà chàng vẫn một dạ sắt son yêu mình đã là vợ kẻ khác. Trong khi đó nàng lại vô tâm, bao phen khuyên ThúyUyên «hạ thủ», lại đích thân trao rượu độc cho chàng uống!

Nhớ tới đó, HuỳnhNhur quá ân hận bật khóc to lên.

TrườngGiang chờn vờn tỉnh giấc... Cảm giác đầu tiên đến với chàng là nghe trong người nhẹ nhàng phơi phới, từng thớ thịt đê mê vì sự đụng chạm làn da mát mịn của đàn bà...

Chàng giật mình ngồi bật dậy, thấy người yêu nằm bên cạnh mới nhớ những gì xảy ra đêm qua...

Chàng nằm xuống góc đầu hôn lên mắt nàng, thủ thủ bên tai:

— Anh cấm em không được khóc, sao em lại lén khóc trong lúc anh ngủ?

Nàng rút vào người chàng, nói giọng còn tức tở:

— Nhớ đến bao lần em muốn giết anh, em thương quá và muốn chết để đền tội đã...

Chàng hôn trên miệng nàng chận lời:

— Cái miệng này nói bậy rồi, anh cắn cho mà coi!

Nàng trôn vào lòng chàng. Chàng gói nàng trong vòng tay, mắt nhắm lại tìm giấc ngủ. Nhưng mùi hương da thịt từ người nàng bốc ra quẩn quýt thân thể chàng... say say quyến rũ cùng cực, làm tim chàng đập bắn loạn, các huyết mạch trong người cơ hồ muốn đứt ra...

Không làm sao ngủ lại được, cũng không thể chịu đựng được tình trạng chát ngát đảo điên của thể xác, chàng nhỏ nhẹ xin:

— Mười mấy năm khát khao thương nhớ, đêm nay em cho anh được yêu em lần nữa nghe em?

Nghe chàng nói, HuỳnhNhu nhủ thầm trong dạ:

— Chàng đa tình như thế, mà sao lúc làm ĐoànHoài Nam lại lạnh lùng chai đá trước một đoàn thê thiếp, nghĩ cũng lạ!

Không nghe nàng cho phép, chàng nói giọng ân hận:

— Anh đòi hỏi quá phải không em? Tha lỗi cho anh! Anh không dám xin nữa đâu.

HuỳnhNhu nghe chàng nói vừa thương vừa tội nghiệp, nước mắt lại ứa ra. Nghĩ mình làm vợ yêu chồng phải biết chiều chồng, nên đè nén cơn xúc động, trườn lên mình chàng, môi đặt lên môi một nụ hôn...

Họ lại trao đổi nhau hơi thở và đôi tim cách bởi đôi làn da lại cùng hòa nhịp điệu ái ân...

Mười chín năm khát khao thương nhớ, mười chín năm mòn mỏi đợi chờ... cho nhau đêm nay!

Bầu trời hạnh phúc nhỏ hẹp trong gian phòng tình ái, nhưng cũng to rộng vô biên. Vì tình yêu là hương, là gió, mênh mông trời đất, ngút ngàn vũ trụ...

* * *